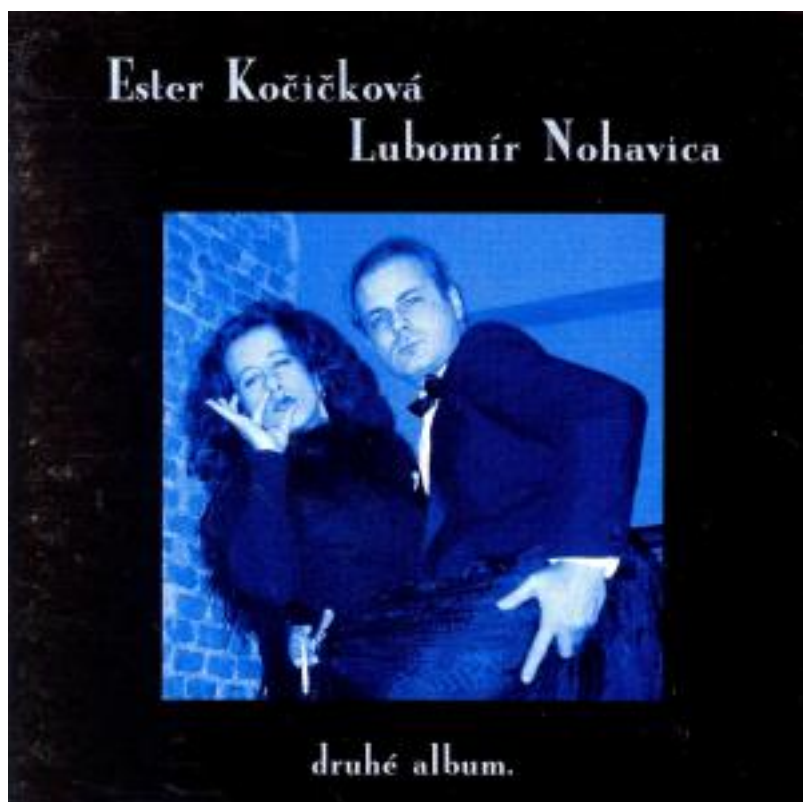

Ester Kočičková a Lubomír Nohavica - Druhé album. Rumpsum, 2003, celkový čas 52:51.

Mrkněte po očku na booklet. Vezměte k tomu v úvahu, že Ester Kočičková je rozhodně víc herečka než muzikant. Nemáte obavu, že hodnocený kotouček bude poznamenán přehráváním, šansonovou šarží až hysterií víc, než unesete?

Druhé album herečky, moderátorky, mystifikátorky a zde textařky a zpěvačky Ester Kočičkové a skladatele a klavíristy Lubomíra Nohavici je ale přímo nad očekávání civilní. Dvojice interpretů je natolik zkušená a moudrá, aby věděla, že opakovaný poslech desky neunese tolik emocí jako klubové vystoupení. Směrem k menší oposlouchatelnosti a větší stravitelnosti míří i natočení desky s hosty, na rozdíl od předchozího alba. Než jsem vložil CD do přehrávače, obával jsem se, že zaměnitelné studiové kombo vygumuje typický sound šansoniérky s klavírním doprovodem. Lichá obava: pokud je kvalitní aranžér (zde stojí: "Ester Kočičková - pocitový arrangement, Lubomír Nohavica - reálný arrangement"), zahuštění muziky v drtivé většině případů svědčí písničkářům všeho druhu. Kočičková s Nohavicou si navíc pozvali muzikanty z I. A třídy: na elektrickou kytaru hraje Peter Binder, na baskytaru Petr Vavřík a u bicích a všelikých perkusí se střídají Pavel Fajt a Miloš Dvořáček jr.; Marcel Bárta hraje na saxofony a klarinet. "Reálný aranžér" však bez ostychu nechává všechny velmistry sloužit celku: Binder tak často opakuje několik nahalených zvuků a Vavříka můžete slyšet hrát i nejjednodušší možný doprovod. Kapelový sound slyšíme dost zřídka (*Masné krámy, O vodě a zradě, závěr Kachničk*

y
častěji nenudící a osobitý, přitom ale neexhibující klavír, plus účelně dobarvující další nástroje. Skladby s hitovějšími ambicemi jsou většinou bohatěji instrumentované, zatímco záležitosti - rozhodně ne slabší, ale určitě nenápadnější - jsou "oholenější" (jediný čistě klavírní Bídny taneček nebo bezpražcovkou podpořená

Námořnická

).

Pestrý je klavírní doprovod, neméně pestré pak i Lubošovy melodie: respektuji názor, že písničky s klavírem jsou šanson a věděl bych, které skladby cítit jako vzorové šansony (např. *Tři nácté tralala*

- emotivnější forma - nebo

O kočkách a hvězdách

něžnější varianta). Řada písní má ale různé příchutě: jazzovou (

Až se dneska pověsím

), bluesovou (

Jen hlínu blues

), jakousi starodávně popovou (

Masné krámy

), rusofilní (tentokrát kupodivu jen

Grill Puškin

- jediná Esterina melodie) nebo eroticky barovou (

O vodě a zradě

). Nejfolkovější je asi úvodní

Ukolébavka pro Kristinku

(jediný Nohavicův text), zvukově odlišená použitím elektrického piána, do jehož klidného doprovodu Luboš v závěru sóluje na hammondky. Tématicky je tato písnička značně shodná s Plíhalovou

Nultou hodinou

; neobsahuje tolik jazykových perel, zato však hořkosladkou atmosféru nahlížení do nám nedosažitelných pohádek.

Těžiště lze u obdobné tvorby oprávněně hledat v textech. První tvář textů Ester Kočičkové je ta očekávatelná: tématicky jsou to skandálně atraktivní temná zákoutí lidské společnosti i duše. *Tři nácté tralala*

z prostředí pornografického průmyslu,

Kachnička o narkomance

,
O kočkách a hvězdách

o uboze směšné zestárlé hvězdě? V drtivé většině textů se potkáme s řádným dílem deprese a chmur (i když nemusí jít o celkové vyznění). Z tohoto prvního pohledu vypadají typicky i některé hračky, ve kterých si Kočičková libuje (vyznání "griluji" tam, kde bychom očekávali "miluji" -

Grill Puškin

). Jenže hodnocené texty patří - možná nečekaně - k těm, jež je třeba poslouchat víckrát po sobě a objevovat nové a nové vrstvy; jejich druhou tvář. Tak zjistíme, že Esterina originalita není povrchní a laciná, ale opravdová a zajímavá. Spočívá ve stavbě textu (většinou jde o příběh: buď přímo v textu, nebo kdesi v pozadí) a ve velice zajímavém slovníku. Kočičková umí jít přímo na věc ("

*Dívej se kam čumíš/Jen se Líbo klidně poniž/jednáš s ním jak s jedem/takhle Karla nedovyho-/no! A utírání
?" -*

Třinácté tralala

) nebo málem březinovsky básnit (

Ledy v ráhnech už skřípou a dřou v lanoví/Zas hřívý se kornatí lvům/kdysi hustá srst líná ví proč nepoví?" - Námořnická

). Soundtrack k pizzerii

Sněhová královna

je tak marnotratně nabitý rychle hnutými textovými bonbónky, že je zážitkem už jen jeho čtení v bookletu. Typické jsou třeba skvělé

Masné krámy

: téma, že vztahy mezi muži a ženami jsou nejednoduché, podává Ester přes gastronomický žargon popisující opracování syrového masa (rozuměj: ženy). Je to originální, v prvním plánu jste zaujati extravagancí - a v druhém zjistíte, že je to výpověď jak hrom.

Hned v prvních větách recenze píšu o Ester jako o zpěvačce: tou je ale ze všech funkcí nejméně. Její nevelký hlas je - jistě zásluhou pánů ze Studia V - nabízen bez velkých chyb, jenom v některých momentech (Jen hlínu blues) je znát, že ji malý rozsah přece jen omezuje. Ale tvorba Kočičkové a Nohavici není o kantiléně: Ester má hlas rozpoznatelný (to je důležité), důvěryhodný a souznějící s její a Lubošovou tvorbou. S písničkami, které - jak slyšíme hned - nikde neopisují a které - jak zjistíme později - složila, upravila a nahrála velmi obdařená dvojice, jejíž čas podle všeho ještě přijde.